

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 254/04-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. augusta 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Slovenských liečebných kúpeľov, a. s., Trenčianske Teplice, T. G. Masaryka 21, zastúpenej advokátom JUDr. J. O., T. T., ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 8/2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Slovenských liečebných kúpeľov, a. s., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. apríla 2004 doručená sťažnosť Slovenských liečebných kúpeľov, a. s., Trenčianske Teplice, T. G. Masaryka 21 (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. O., T. T., doplnená podaním právneho zástupcu sťažovateľky zo 14. júla 2004, ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 8/2003.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza: „Návrhom zo dňa 4. 7. 2002 som podal návrh na Okresný súd Bratislava II., ktorým som sa domáhal zaplatenia sumy 39.593,- Sk s príslušenstvom od odporcu SLOVŠROT, s. r. o., Bratislava (...). Dňa 23. 8. 2002 vydal Okresný súd Bratislava II. platobný rozkaz sp. zn. 33 ROB 1776/02, ktorým zaviazal odporcu k zaplateniu žalovanej sumy 39.593,- Sk (...). Voči platobnému rozkazu podal odporca odpor, ktorý mi bol doručený prostredníctvom súdu. V stanovenej lehote som podal vyjadrenie súdu k doručenému odporu (...). Od vydania platobného rozkazu nebol zo strany súdu vykonaný žiadny ďalší úkon. Žiadal som listom zo dňa 30. 10. 2003 o rozhodnutie v predmetnej veci, nakoľko od podania samotného návrhu uplynula značná doba, na čo súd vôbec nereagoval.“

Z týchto dôvodov sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd svojím nálezom určil, „že Okresný súd Bratislava II. porušil právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci sp. zn. 33 ROB /1776/02 bez zbytočných prieťahov, ktoré právo je zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a Okresnému súdu Bratislava II. prikazuje, aby bola vec č. 33 ROB/1776/02 čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Sťažovateľovi - spoločnosti Slovenské liečebné kúpele, a. s., Trenčianske Teplice, T. G. Masaryka 21, IČO: 34 129 316 priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 50.000,- Sk, ktoré je mu Okresný súd Bratislava II. povinný vyplatiť do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia. Okresnému súdu Bratislava II. ďalej ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa (...), na účet jeho právneho zástupcu (...), a to do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia“.

Ústavný súd zo sťažnosti, predložených príloh a predloženého spisu okresného súdu zistil, že okresný súd od podania žaloby (12. júl 2002) vykonal nasledovné úkony:

- 19. júla 2002 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku,
- 23. augusta 2002 vydal platobný rozkaz sp. zn. 33 Rob 1776/02,
- 16. októbra 2002 vydal uznesenie o „vyrúbení“ súdneho poplatku za podaný odpor,

- 17. januára 2003 vydal uznesenie o zrušení platobného rozkazu a prevedenia veci do registra Cb,
- 22. apríla 2004 nariadil termín pojednávania na 25. máj 2004,
- 25. mája 2004 odročil pojednávanie z dôvodu ospravedlnenia sa právneho zástupcu sťažovateľa (praceneschopnosť) a neúčasti odporcu, ktorý predvolanie na pojednávanie „neprevzal v odbernej lehote“,
- 10. augusta 2004 vydal rozsudok.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa (sťažovateľa).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza: *„Žiadal som listom zo dňa 30. 10. 2003 o rozhodnutie v predmetnej veci, nakoľko od podania samotného návrhu uplynula značná doba (...).“*

Podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“) „Fyzické a právnické osoby sa môžu obracať na orgány štátnej správy súdov so sťažnosťami na postup súdu, len ak ide o prietahy v konaní (...)“. Podľa § 8 ods. 2 zákona o štátnej správe súdov „Orgánmi štátnej správy súdov sú predseda a podpredseda najvyššieho súdu, predsedovia a podpredsedovia krajských súdov, predsedovia a podpredsedovia okresných súdov (...)“.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza, že listom z 30. októbra 2003 adresovaným okresnému súdu žiadala o rozhodnutie v predmetnej veci. Tento list však ústavný súd podľa jeho obsahu nepovažuje za kvalifikovanú sťažnosť v zmysle citovaného ustanovenia zákona o štátnej správe súdov.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 34/98, I. ÚS 21/99), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov. Preto ústavný súd o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky podľa zákona o štátnej správe súdov v spojení so zákonom o súdoch a sudcoch, alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 17 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov v spojení s § 6 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch a sudcoch“) naďalej, aj po nadobudnutí účinnosti nového čl. 127 ústavy, zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takýchto základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietahov v konaní (napr. IV. ÚS 153/03). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi

v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietáhov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť (§ 2, § 30, § 52, § 116, § 118 citovaného zákona). Opierajúc sa o svoju doterajšiu judikatúru ústavný súd zastáva názor, že niet dôvodu predpokladať, že by využitie sťažnosti podľa § 17 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov neumožnilo účinnú ochranu základného práva sťažovateľky priznaného jej podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Keďže sťažovateľka nepreukázala ani netvrdila, že podala sťažnosť podľa § 17 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov v spojení s § 6 zákona o súdoch a sudcoch a taktiež nepreukázala, že uvedenú podmienku nesplnila z dôvodov hodných osobitného zreteľa a existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodiť ani z obsahu sťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ústavný súd na základe svojej stabilnej judikatúry (napr. II. ÚS 7/04, IV. ÚS 44/03) dospel k záveru, že jej sťažnosť nie je prípustná pre nevyčerpanie dostupných a účinných právnych prostriedkov ochrany jej základných práv a slobôd, a preto o nej rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 3 ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľka domáha jeho priznania, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. augusta 2004